

skyldraadet har glemt, at der er en Paragraf i Ejendomsskyldloven, nemlig § 2, 6te Stykke — om nogen vil efterse Rigtigheden af mit Citat —, hvori det hedder, at Ejeren kan indenfor de nævnte Tidsrum — det er de nævnte 5 og 10aarige Gentagelser — forlange foretaget ny Vurdering, der da bliver at anvende i Resten af det paagældende Tidsrum. Han har altsaa en udtrykkelig Ret til at kræve en Omvurdering, en Berigtigelse af det, som Overskyldraadet har vedtaget. Dets Kendelser kunne ikke appelleres, de ere endelige, men dermed er ingenlunde sagt, at de kunne anses for at være rigtige. Men hvor i Alverden skulde nogen kunne benytte denne sin Ret til at forlange Omvurdering, naar han ikke ved, hvilke Regler Overskyldraadet lægger til Grund for sine ellers uforstaaelige Ansættelser? Jeg kan ikke nægte, at det har forbavset mig, at Overskyldraadet og ogsaa det ærede Medlem kan gøre gældende, at det ikke har nogen Betydning at komme paa det rene med, hvilke Regler Overskyldraadet følger ved sine Højesteretskendelser, før vi atter skulle have en ny Generalansættelse. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister vil fremskynde, at det, som Landstinget nu 2 Gange har begæret, kommer frem fra Overskyldraadet og kommer frem saa tidligt som muligt. Jeg vil gerne dertil føje en Anmodning til den højtærede Finansminister om at gøre disse Meddelelser fra Overskyldraadet til Gensstand for sine Overvejelser, naar de fremkomme, da jeg antager, at ikke faa af dem kunde foranledige den højtærede Finansminister til at benytte den Ret, han har efter § 17, til i Vejledningen til Brug for Overskyldraadet at rette noget af det, man i Almindelighed hører Beklagelse over ved Ejendomsskyldansættelser. Jeg læser nemlig § 17, hvori det paalægges Finansministeren at lade udarbejde en trykt Vejledning til Lovens rette Anvendelse, særlig indeholdende Regler for Vurderingen, saaledes, at den ikke blot tager Sigte paa den første Ejendomsskylds Ansættelse, men at det er en vedvarende Ret, der er givet Finansministeren til gennem sine Vejledninger at ordne Forholdene, hvor de ikke ere ordnede gennem Loven. Meningen har fra først af været den gennem finansministerielle Vejledninger at supplere, hvad der ikke har kunnet faa bestemt Udtryk i selve Loven.

Jeg skal tillade mig at nævne et Par Eksempler paa Mangler, der efter min og vistnok manges Mening er ved de Reg-

ler, der hidtil have været fulgte. Det er jo klart nok, at efter Bestemmelsen i § 12 skal Overskyldraadet afgøre de Klager, der indankes, og dets Kendelser ere endelige. Det er rene, sikre Ord. Men hvad der i mine Tanker nok kan være Tvivl om, er, om denne Højesteretsmyndighed, der ligger deri, at det er endelige Afgørelser, rækker videre end blot til Skønsafgørelser, eller om den ogsaa skulde række til Bedømmelsen af andre Forhold Ejendomsskylden vedkommende, f. Eks. om, hvorvidt den Maade, hvorpaa Skyldraadene arbejde, er stemmende med Loven eller ikke. Jeg har Grund til at tro, at Overskyldraadet betragter sig som Højesteret ogsaa med Hensyn til andet end Skønsafgørelser. Det er det ikke efter min Mening, og jeg henleder den ærede Finansministers Opmærksomhed derpaa. Der findes f. Eks. i Loven intet udtrykt om hele Procesmaaden for denne ny Højesteret, vi nu have faaet, og jeg kan gennem udtrykkelige Udtalelser fra Overskyldraadet dokumentere, at dette nægter at meddele Klagerne, hvilke Erklæringer der er afgivet, og det anser jeg det ikke for berettiget til. Det kan siges, at der ikke i Loven er foreskrevet nogen Procesform, men det vilde være utænkeligt for enhver anden Ret, at Klageren ikke paa Forlangende fik meddelt, hvad hans Modpart har udtalt. Og jeg maa gøre opmærksom paa, at det saa at sige er umuligt for en Klager at kunne dokumentere Urigtigheden af de Erklæringer, der gaa ind fra Skyldraadet, naar det nægtes ham at blive bekendt med disse Erklæringer. Det kunde tænkes — jeg beskylder ikke nogen, jeg taler kun i Almindelighed om Sagen —, at Skyldraadet kunde forebringe Overskyldraadet faktisk fuldstændig urigtige Forhold, og at Overskyldraadet saa traf sin Højesteretsafgørelse uden at give Klageren Lejlighed til at se, hvorpaa egentlig Afgørelsen hviler. Jeg antager, at denne Mangel paa processuelle Former maatte kunne afhjælpes ved Finansministerens Benyttelse af § 17.

Jeg skal tillade mig at nævne et andet Forhold, som i øvrigt blev berørt af den foregaaende Taler, nemlig Ejendomsskyldansættelsen for Skove, og jeg vil der gerne gøre et lille Spørgsmaal til den højtærede Minister, da jeg ikke har andre at henvende mig til. I Loven bestemmes, at Overskyldraadet skal begynde med en instruktiv Sammenkomst med samtlige Skyldraadsformænd. Det er selvfølgelig meget nyttigt for dem, som ikke have Be-